

Gibraltar i Catalunya, de nou

written by Redacció Unilateral | 4 d'abril de 2017

Les darreres hores han estat intenses pel que fa a les relacions entre el Regne Unit i Espanya, amb la Unió Europea, Gibraltar, Catalunya i Escòcia, com a teló de fons. Tan és així que s'ha donat un fet poc usual en el capteniment de la diplomàcia espanyola com és que tot un seu Ministre d'Afers Exteriors, ha cridat a la calma i a refredar els ànims. Acostumats com estem a veure'ls fatxendejar i gallardejar sempre que poden, i els deixen, sobta que en aquesta ocasió, la seva estratègia sigui, si més no públicament, la d'intentar apaivagar els ànims. Tant és així, que fins i tot el propi Ministre ha gosat reconèixer que, en relació a Escòcia, si es convertís en un estat independent, el govern espanyol renunciaria a vetar el seu accés a la Unió Europea. Unes declaracions que contrasten amb la posició sostinguda fins ara, i que va tenir un paper rellevant, sobretot, durant la campanya referendària del setembre del 2014, quan l'amenaça del veto espanyol a l'accés d'una Escòcia independent a la Unió Europea, va ser convenientment brandada pels unionistes, de forma prou eficient, com es va constatar en els resultats.

Per què Espanya afluixa?

Sigui real o simulada, el refredament espanyol, ja ha excitat els sectors més ultres de la seva opinió pública que, com era d'esperar, ja han demanat la dimissió del Ministre, i han tornat a pressionar el propi President del Govern. Però, com s'explica, aquest refredament?

Tot s'origina arran el coneixement, divendres passat, que en l'esborrany de principis negociadors de la Unió Europea en referència al Brexit, s'oferia a Espanya un poder de vet respecte el futur de les relacions comercials de Gibraltar amb la pròpia UE.

Aquest fet va desfermar una allau de protestes a Gibraltar i també al Regne Unit.

El ministre-principal del territori, **Fabian Picardo**, un polític que no acostuma a mossegar-se la llengua, va comminar el President del Consell Europeu, **Donald Tusk**, a eliminar-hi l'esmentada referència. Segons va declarar, «*Gibraltar pertany als gibraltarenys i volem continuar sent britànics*», en una velada al·lusió al referèndum del 2002, quan, amb una participació abassagadora del 87,9% del cens, i a la pregunta si s'estava d'acord que Espanya i el Regne Unit compartissin la sobirania de Gibraltar, un rotund 98,48% dels vots anaren a parar al «No», contra un misèrrim 1,03%, que votà pel «Sí». L'episodi es recorda com un dels més humiliants per a la diplomàcia espanyola, i en general per als partidaris del retorn del penyal a la sobirania espanyola.

Des del Regne Unit estant, igualment, les reaccions han estat més que contundents. **Lord Howard**, antic líder conservador, no s'ha estat de traçar una comparació amb la guerra de les Falkland/Malvines, de fa trenta-cinc anys (1982), recordant que llavors «*una altra Primera Ministra va enviar una força tàctica a l'altra banda del món per defensar la llibertat d'un altre petit grup de britànics contra una altre país hispanoparlant*», referint-se és clar a l'Argentina. Cal recordar, en aquest sentit, que el Regne Unit posseeix un dels millors exèrcits del món, particularment pel que fa a la seva flota, i que és una potència nuclear. Més encara, Gibraltar acostuma a ser un port de destinació d'alguns dels bucs de guerra britànics més importants, incloent els submarins nuclears. Lògicament, les paraules de Howard han aixecat una polseguera considerable, i fins i tot se la titllat de promoure el «sonor de sabres».

Tanmateix, una altra presa de posició contundent, ha estat la de l'ex-ministre **Norman Tebbit**, el qual, després de recordar que a **Donald Trump** no li faria cap gràcia veure en mans no britàniques l'estret de Gibraltar, proposa apaivagar la

vanitat espanyola, tot promocionant els líders independentistes catalans a Londres o portant el seu desig d'independència a les **Nacions Unides**. Per Tebbit, els catalans som gent oberta i pro-atlantistes. Cal recordar, en aquest sentit, que el Regne Unit és un dels cinc estats que tenen poder de veto al Consell de Seguretat de l'ONU.

Si, aquesta claríssima advertència, es portés a terme, no cal dir que la perspectiva d'una independència catalana donaria un salt molt endavant. Tebbit, fins i tot recorre, a l'altre Sant Cristó Gros de la UE, com és la pròpia **Angela Merkel**, a la qual encomana la tasca de baixar els fums (pressionar) a Madrid, per garantir que es mantingui obert el comerç entre el Regne Unit i Alemanya, de gran importància econòmica.

En definitiva, ha ningú no pot estranyar que els espanyols hagin optat per desactivar la tensió atesa la capacitat militar i diplomàtica del Regne Unit i, més concretament, la d'amenaçar amb un suport a la causa catalana al sancta-sanctorum de la diplomàcia mundial.

Des de Catalunya estant

Per raons òbvies, l'evolució del Brexit, i la situació d'Escòcia en els propers mesos. atrauen d'allò més la classe política i la societat civil catalanes. En declaracions a **Al Jazeera Televisió**, el President **Carles Puigdemont** ha afirmat que allò que la Unió Europea accepti per Escòcia, també es pot aplicar al cas català, lligant doncs la sort de les dues nacions que aspiren a la Independència i l'accessió a la UE.